

Alexandra Pavelková

Štyria mačkatieri

ilustrovala Ľudka Žoldáková

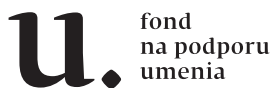

Alexandra Pavelková

Štyria mačkatieri

Projekt podporil z verejných zdrojov

Text © Alexandra Pavelková 2019

Illustrations © Ľudmila Žoldáková 2019

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2019

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-4152-2

Alexandra Pavelková

Štyria mačkatieri

slovart

Obsah

Vitajte u Mačiek 7

Najdúšikovia 11

Mačiatka sú choré 19

Zákon vlhkého betónu 27

O mačiatku, ktoré túžilo po krídlach 31

Ako sa Žabko postavil 37

Žabko sa učí chodiť 43

Skrytá hrozba 47

Sivkov nový domov 53

Ako Sirka prerábala dom 63

Volanie ruje 71

Stratil sa Bim 79

Sirka odchádza domov 87

Keď sa svet mení 93

Kocúr z parkoviska 99

Dočasný domov 105

Ako chcel byť Bobo s mačkami 113

Nezmieriteľní nepriatelia 121

Učiteľ' lovu 131

Zelený chvostík 135

Liečitelia 141

Ako sa Žabko prikladal 149

Agenti s povolením 157

Slnečné hodiny 161

Hľadá sa hovienko 165

Ako mačiatka prichádzajú na svet 169

Vitajte u Mačiek

Poznáte Tetu Mimu? Keby ste ju stretli na ulici, iste by ste ju neprehliadli. Je veľká, okrúhla a kožušok má hustý ako ľadový medveď, až na to, že nie je biely, ale sivý. Teta Mima však na ulicu nechodí. Celý svoj život, čo je mnoho rokov, prežila v dome so záhradou v jednom meste uprostred Slovenska. To však neznamená, že je stará. Jednoducho už veľa vecí videla a o mnohých veciach počula.

Keď sa Teta Mima narodila, mala štyroch bratov. Ich mama bola pruhovaná mačička Sirka a otec obrovský sivomodrý kocúr, ktorý Sirku veľmi ľúbil. Sirka bola najdúšik. Veľká mačka ju jedného dňa našla plakať v predzáhradke, uzimenú a vyhladnutú. Nakrmila ju, umyla, zbavila blch. Nakoniec Sirka v dome, kde žila Veľká mačka spolu s Veľkým kocúrom a Babkou, zostala navždy.

To bolo však veľmi dávno. Teta Mima ten príbeh pozná len z rozprávania Veľkej mačky, hoci všetko nechápe. Veľké mačky sú totiž v skutočnosti ľudia, ktorí rozumejú mačacej reči a vedia sa správať ako mačky. Aspoň občas. Používajú však veľa rôznych slov a pochopiť ich je niekedy naozaj ťažké. Mima si pamätá, že bola ešte veľmi maličká, keď jej mamička zmizla a viac ju už nevidela. Mime chýbalo mamičkinu mlieko, iné jedlo jej nechutilo. Preto veľmi zoslabla a ochorela. Zatiaľ čo mocnejší bratia rástli a krásneli, malú Mimu neustále bolelo bruško a nariekala. A tak sa s nimi nenaháňala. Nechytila slnečné prasiatka, nelovila mačiatkovské granulky

zapadnuté pod gauč. Veľká mačka ju krmila špeciálnym mačacím mliekom cez cumlík. Masírovala jej boľavé bruško, umývala ju a čičíkala, kým konečne choroba neprešla.

Keď vyzdravela, Veľká mačka ju aj s bratmi vyniesla v škattuli do záhrady. Tam Mima prvýkrát uvidela svojho ocka, veľkánkanskeho Sekáča. Všetky mačiatka ho obdivovali. Mal mohutnú hlavu, široké plecia a uši zjazvené od mnohých bitiek. Nikto nevie, kde sa Sekáč vzal. Nik na ulici ho nepoznal. Ale hoci už mama Sirka nebola na tomto svete, ocko Sekáč naďalej chodil navštevovať svoje deti a strážil ich. Každý deň od rána do večera presedel na záhradnom chodníku a dával pozor, aby sa hrajúcim mačúrencom nič zlé neprihodilo.

Mimuška mala krásne detstvo. Spoznávala vône neskorého leta, učila sa loviť muchy a motýle. Trénovala lezenie na tuju

v záhrade, ako všetky mačiatka, ktoré vyrástli v tomto dome predtým, než sa narodila. Cvičila si hlások krikom o pomoc, keď sa bála zliezť z tuje dolu. A Veľkí vždy prišli a zložili ju, až kým sa nenaučila zísť sama. Pomaly rástla. Ani nezbadala, kedy sa ona i jej bratia stali samostatnými a ocko Sekáč sa odsťahoval preč.

Na jeseň prišla cudzia rodina. Zobrala si Miminých bratov a nikto z nich sa už nevrátil. Mime veľmi nechýbali, zaujímala sa o iné veci. Prišla jar a ona sa zaľúbila. Jej princ sa volal Cestovateľ a bol krásny.

Lenže láska medzi mačkami je lotéria. Veľké mačky sa ľúbia celý život, ale u malých mačiek je to raz tak, inokedy onak. Mimin milý jedného dňa odišiel a ani jej za ním nebolo smutno.

O dva mesiace sa jej narodil syn, ktorého Veľké mačky nazvali Bim. Bol nádherný ako jeho otec a veľmi veľký. Mal ružový ňufáčik, snehobielu srst na brušku a labkách. Na hlave nosil kapucňu a na chrbte plášť z čiernej srsti. Kto by sa netešil z takého syna? Mima ho učila všetko, čo sama vedela. Hrala sa s ním, umývala ho, krmila, kým sa nenaučil jesť, umývať a hrať sám.

Potom už nikdy nemala mačiatka. Keď z mačiatka vyrástol obrovský múdry kocúr, zostali Mima s Bimom v dome so záhradou obaja. Mali sa veľmi radi, tak ako Veľké mačky.

Vlastne, mali sa radi všetci, pretože boli jedna veľká rodina. Mima, Bim, Veľká mačka, Veľký kocúr a Babka.

Najdúšikovia

Náš príbeh sa však v skutočnosti začína v jedno horúce letné popoludnie. V ten deň Veľké mačky prišli domov voňajúce morom, pieskom a rybami. V kufroch priniesli plno špinavých šiat a cudzokrajných dobrôt.

Najprv vyobjímali Mimu, Bima aj Babku. Veľký sa potom pustil do kŕmenia mačičiek, čistenia ich záchodov a Veľká do varenia a prania. Keď sa všetci najedli a práčka dovrčala, Veľká naložila bielizeň do lavóra a išla ju na dvor повеšať.

„Počuj,“ prihovorila sa Mima gazdinej, zatiaľ čo tá utierala šnúru na sušiaku. *„Kým ste boli preč, diali sa tu čudné veci.“*

„Mimuška, netmol' sa mi popod nohy. Spadnem.“

„Pred troma dňami ktosi prišiel tam dozadu, za plot,“ nedala sa odbiť sivochlpa a ukázala ňufákom na koniec záhrady. *„Cudzí človek. Mal igelitovú tašku a v nej dačo plakalo.“*

Jeden štipec cupol do trávy a Mima v tom okamihu zabudla, čo chcela povedať. Skočila, uchytla červenú korisť a utekala sa s ňou ukryť pod tuju. Tam štipec natriasala, obhrýzala, brnkala doň labkou. Až keď sa celý ušpinil od prachu a hlíny, prestal ju zaujímať.

Veľká ešte stále pripínala na šnúru farebné tričká. V teplem vánku zaujímavo viali. Mima znova pribehla bližšie.

„Kým ste boli preč, mala som sa dobre. Aj Bim sa mal dobre, aj Babka sa mala dobre, všetci sme sa mali dobre. Len keby ste boli doma, tak by sme sa mali ešte lepšie.“

Mačky nemajú chodiť na tak dlho preč, veď to bolo hádam aj niekoľko nocí!“

„Ja viem, chýbali sme ti,“ gazdiná sa zohla a mačičku pohladkala. Keď sa vystrela, ostala stáť so štipcami v ruke a započúvala sa. „Nezdá sa ti, Mimka, že z konca záhrady idú nejaké čudné zvuky?“

„Jaj, veru!“ spomenula si cica. „Veď o tom som ti začala hovoriť. Ten človek tam cez plot prehodil štyri mačence. A odišiel! Volali na ratu, ale u susedov si ich nik nevšímal. Iba ich pes, tak sa schovali pod susedovo drevo. Už sú tam tri dni.“

„Že by Králikovci mali mačku? Ako keby som odtiaľ počula mačiatka,“ čudovala sa Veľká.

„Tí mačku nikdy nemali, len psov. To kričia tie malé. Sú hladné a smädné. Bola som si ich poobzerať, ale do tej štrbiny pod doskami sa ja nezmestím a ony za mnou vyliezť nechcú. A keby aj vyliezli, mám ich hádam zobrať domov, či čo? Veď to nie sú moje deti.“

Veľká položila prázdny lavór na záhradný stôl. „Pod, ide-me sa tam pozrieť.“

Mima pokrčila plecami a nasledovala ju. Prešli až na koniec záhrady, kde sa z druhej strany opierala o pletivový plot kopa dosák.

„Nič tu nevidím,“ zašomrala Veľká mačka.

Vtedy sa, ako na zavolanie, spod dreva ozvalo zamňaukanie.

„Ale nejaké mača tam rozhodne je,“ pripustila Veľká.

Mňaukanie zaznelo hlasnejšie. Vtom spod hrubej dosky vykukla hlava maličkého tigríka. Keď mačiatko zbadalo Veľkú, s prenikavým krikom sa rozbehlo k nej. Ale cez plot sa nedokázalo prepchať a ruky Veľkej boli priveľké na to, aby sa zmestili do drôtených ôk. A navyše, zdola sa ozvalo iné mňaukanie.

„To je čudné,“ zamračila sa Veľká. „Možno odkiaľsi prišla túlavá mačka. Urobila si tam pelech a narodili sa jej mačiatka. Asi sa šla niekam nažrať, potom sa k nim vráti. Uvidíme.“

„*Vravím ti, že sú tam už tri dni, samy. Celkom samy, bez mamy,*“ zopakovala Mima.

Veľká prisvedčila. „Prečo by sa cudzia mačka schovávala v záhrade, kde celý deň behá veľký pes? Je to záhada.“

Vrátili sa dovnútra. Mali ešte veľa roboty s ďalším práním, polievaním kvetov a upratovaním. Babka sama toľko nevládze a za dva týždne, kým boli na dovolenke, sa toho doma nako-pilo. Veľká aj Veľký sa medzitým zašli niekoľkokrát pozrieť na koniec záhrady. No žiadna dospelá mačka sa neukázala. Iba čo prilákali pozornosť susedovho psa.

„Heš,“ povedala mu Mima.

Ale on si ju nevšímal. Ňúral ňufákom pod drevom, aby sa dostal k mačiatkam. Tie sa našťastie utiahli ďaleko dozadu, kam vlčiak nedočiahol.

„Mám toho dosť,“ vyhlásila Veľká. „Idem ku Králikovcom.“

„*Ja zatiaľ počkám tu a budem dávať pozor,*“ ponúkla sa Mima a urobila na psíka grimasu. „*Kiš-kiš! Ty si za plotom a ja som tu! Kiš-kiš, medokýš!*“

No Veľká stláčala zvonček na bráne márne, u Králikovcov nebolo doma nikoho. Ale aspoň odlákala zvedavého psa od mačiatok, pretože pribehol zistiť, kto to zvoní.

Až do večera Mima strážila čoraz uplakanejšie mačence a Veľká sa chodila pozeráť, či susedia ešte neprišli. Slnko sa schýlilo k západu, keď sa pani Králiková konečne vrátila z práce. Hneď sa prezliekla a išla do záhrady, aby nakrmila sliepky. Tam ju zbadala Veľká a okamžite sa ohlásila na návštevu.

„Mne sa aj zdalo, že už pár dní čosi čudné počujem,“ prikývla suseda, keď sa jej Veľká opýtala, či vie, akých majú v záhrade nájomníkov. „Aj Rexo chodí stále brechať k tej kope dreva.“

„A nešli ste sa tam pozrieť?“

„Nie, nemala som kedy,“ pokrútila pani Králiková hlavou.

Veľká sa zachmúrila. „A môžem tam nazrieť ja?“

Suseda proti tomu nič nemala. Vlčiaka zavrela do voliéry a obe sa pobrali dozadu do záhrady.

Ledva si Veľká kľakla k drevu, vybehlo spod neho chudé mačiatko – maličký tigrík – a s hlasným krikom sa jej vrhlo do náručia.

„No ale toto...“ začudovala sa Králiková.

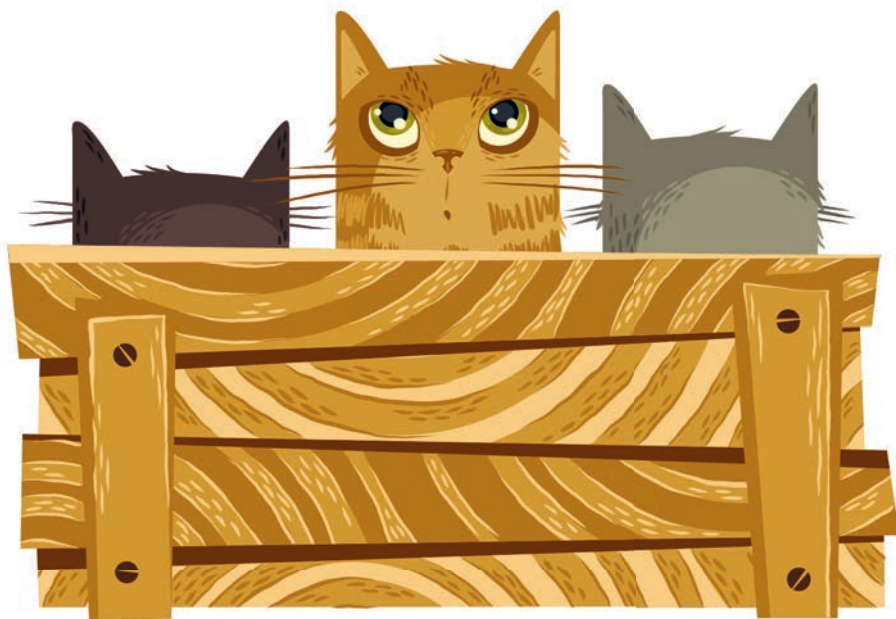
Len čo to dopovedala, za prvým mačiatkom trochu opatrne vyliezlo druhé. Sivé. Triaslo sa od strachu, ale Veľká ho zobrala na kolená a začala hladkať. Pomaličky sa upokojilo. No pod drevom sa stále niečo mechrilo, hrmotalo, ako keby sa nevedelo dostať spomedzi prekrížených dosiek.

„Tie laty nemôžeme poprekladať. Sú nahádzané len tak hababala, mohli by na mača spadnúť,“ upozornila Veľkú pani Králiková.

Veľká si vzdychla. „Pod' ku mne, nevidím ťa!“ zavolala na mačiatko.

„Vylez von, pod', *tadiaľto*,“ lákala tretieho drobčeka spoza plotu Mima.

Po hodnej chvíli sa medzi doskami ukázala ďalšia tigrovaná hlavička. Veľká mačiatko opatrne chytila. Obozretne, aby nepohla ani jedným kusom dreva, vytiahla maličkého von.

Položila ho vedľa seba do trávy, pohladkala – a mačiatko sa bezvládne zvalilo na bok.

„Počkaj, donesiem debničku,“ ponúkla sa suseda, ktorú začali trápiť výčitky svedomia.

Veľká si zatiaľ ľahla na zem. Hoci sa už stmievalo, v štrbine pod doskami úplne vzadu uvidela ležať v mláke ešte jedného drobčeka. Pokládla troch zachránených do debničky a snažila dočiahnuť mačiatko rukou. Bolo však príliš ďaleko.

„Pod' ku mne, miláčik!“ zavolala.

Maličký ju zbadal a skúsil vyskočiť na nohy, ale hneď spadol nazad do mláky.

„Musíš sa ku mne dostať samo, žabiatko,“ povedala Veľká. „Ja k tebe nedočiahnem.“

Mačiatko sa pokúsilo odraziť od zeme, ale namiesto k Veľkej sa pošmyklo nabok. A tak naň Veľká volala zas a znova. Úbožiatko sa odrážalo, plazilo, liezlo, znova sa odrážalo a plazilo za jej hlasom. Pomaly, pomaličky sa dostávalo bližšie. Keď už bolo konečne na dosah ruky, Veľká ho schmatla a vytiahla.

Mačiatko bolo čierne ako uhoľ, mokré od vody a asi aj od cikania. Bolo chudučké a slabučké. Ale v očiach sa mu rozžiarili hviezdčky víťazstva.

„Uf. To sú všetky,“ vydýchla si Mimka.

„Uf,“ vydýchla si suseda. „To sú asi všetky. A čo teraz s nimi?“

„Nebojte sa, zoberiem ich k nám. My sa o ne postaráme,“ sľúbila Veľká.

„Ďakujem,“ povedala pani Králiková a pridala Veľkej k mačencom vrecko marhúľ.

A tak sa debnička so štyrmi súrodencami aj vrecko s marhuľami dostali do kuchyne. Veľkí malých prišielcov umyli a nakrmili. Drobný tigrík, ktorý tak hlasno volal celý deň o pomoc, a jeho sivý braček jedli pekne sami. Ale druhý tigríček neustále padal do misky. Najmenšieho černoška si musela gazdiná položiť medzi kolená a namočené granulky mu klásť rovno do papuľky. Ináč mu hlavička kolembala z boka na bok a žiadnu granulu nevedel trafiť. Hltal ako drak, ale jedlo mu stále vypadávalo na zem.

„Tie mačence sa mi nepozdávajú,“ povedal Veľký kocúr a pridržal Mimku a Bima, aby sa k prišielcom nepribližovali.

„Ani mne,“ prikývla Veľká. „Možno sú zoslabnuté od dlhej hladovky, od horúčavy a smädu. Zajtra ich vezmeme k zverolekárovi a uvidíme.“

Mima pri tom divadle čoraz viac a viac krčila obočie. Na mačiatka, ktoré nedokážu jesť samy, mala svoj názor. Také mačiatka totiž zvyčajne... nežijú dlho a veľakrát sa ukáže, že všetka námaha s nimi bola zbytočná.

„Čo sú to za čudesné mačatá? Čo s nimi chcú Veľkí robiť?“ nechápal Bim.

„Nás sa to už netýka,“ povedala mu. „Podme odtiaľto preč.“ Ovesila fúzy a plná pochybností si odišla ľahnúť do svojho pelieška.